

ՈՒԹԵՐՈՐԳ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ կէս տարվանը 6 ռուբլ:

Թիֆլիսում գրվում են միմայն խմբագրատան մէջ:

(Օտարաբարձրացիք զիմում են ուղղակի
Тифлис. Редакция „Мшак“

Խմբագրատունը բաց է առաւօտան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տոն օրերէն)

Հայտարարութիւն ընդունվում է ամէն լեզուով:

Հայտարարութիւնների համար վճարում են
խրաբանչիւր բառին 2 կոպէկ:

ԲՈՎԱՆԳԱՅԻՆՔԻՆ

Ձեր քարոզածի վրա չէք մտածում:—Ներքին տեսու թիւն: Ներքին լուրեր:—Արտաքին տեսու թիւն: Գերմանիա: Ֆրանսիա:—Մշակիչ հեռագիրներ:—Յայտարարութիւններ:—Տեղեկացոյց:—Բանասիրական: Կարճ արագագ:

ՁԵՐ ՔԱՐՈԶԱԾԻ ՎՐԱ ՁԷՔ ՄՏԱԾՈՒՄ

Կ. Պօլսից եկաւ մի վարդապետ, սկսեց քարոզել մեր եկեղեցիներում, սկսեց փողեր ժողովել հաւատացնելով որ հաւաքված փողով պէտք է հիմնի մի երկրագործական դպրոց թիւրքաց Հայաստանի մէջ: Հայերը յափշտակվեցան, սկսեցին փողեր ընծայել վարդապետին, իրանց կողմից էլ սկսեցին ամեն տեղ քարոզել թէ հարկաւոր է օգնել թիւրքաց հայերին, հարկաւոր է երկրագործական դպրոց հիմնել Հայաստանում և այլն: Գտնվեցան պարոններ, որոնք յանձն առան հաւաքած հանգանակութիւնները իրանց անձնական երաշխաւորութեամբ պահել:

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՈՍԿԻ ԱՐԱՂԱՂ

(Առաջին մասը)

ԺԲ.

Պետրոս Մասիսեանը բաւական ինքնուրոյն մարդ էր. նա ներկայացուցիչ էր այն ժամանակուսի պատկանողներէն, որոնք պարսից տիրապետութեան ժամանակ նշանաւոր դեր էին խաղում վաճառականութեան մէջ, յարգանք էին վայելում ոչ նրա համար, որ արդար և հաւատարիմ մարդիկ էին, այլ զխաւորապէս նրա համար, որ կատարատիրներ էին և գիտէին կապիտալի գործածութեան բոլոր խաբէ յանդէսները: Մասիսեանը յիշեալ սերունդի մնացորդներից էր, որ պարսից իշխանութիւնը այն երկրից անցնելէն յետոյ, նոր տիրապետողի նոր քաղաքակրթութիւնը ամենեւին չը կարողացաւ փոխել նրան: Հագուստը մինչև անգամ մնացել էր մի և նոյնը, որպէս հազում էին պարսիկների ժամանակ հայ պիսիսները, մի և նոյն զարան, որ համուս էր մինչև օրս, մի և նոյն արխաւուզը, որ կար չէր դարայից, մի և նոյն լայն շալաւը, կապոյտ կտաւից կարած, և մի և նոյն քոչերը: Գլուխը նոյնպէս մշտապէս ծածկված էր բուխարայի սև մորթից պատրաստած քաւանկիւնի տափակ զգակով, որի նմանը մինչև այսօր կարելի է տեսնել զիւրազան տէրտէրների գլխին: Բարդ եղանակներով թէ ամառը և թէ ձմեռը, նրա հագուստը մի և նոյնն էր: Նա ունէր մի ձեռք հագուստ միայն, որ շարունակ հագնում էր, և փոխում էր այն ժամանակ միայն, երբ բարդովն մաշվում էր,

Բայց ոչ որ չը մտածեց, արդեօք երազական չէ վարդապետի դիտաւորութիւնը, արդեօք հնարաւոր է թիւրքաց Հայաստանում մի երկրագործական դպրոց հիմնել...

«Մշակը» յայտնեց իր մտքերը իր թղթակիցների բերանով: Ոչ որ ուշադրութիւն չը դարձրեց:

Ղշմարիտ ո՞վ կարող է հերքել որ երկրագործութիւնը, նրա զբրութեան բարւոքումը, նրա զարգացման մակերևոյթի բարձրացնելը անհրաժեշտ է ամեն երկրի համար և մանաւանդ Հայաստանի պէս երկրի համար:

Բայց ոչ որ, մինչև անգամ մեր տնտեսագէտները, իրանք իրանց չը հարցրին արդեօք հնարաւոր է Հայաստանի խորքերում երկրագործական դպրոցի իրագործելը և եթէ հնարաւոր է անգամ, ի՞նչ օգուտ կարող է նա բերել Հայաստանին նրա այժմեան դրութեանը նայելով:

Յայտնի է որ երկրագործական դպրոցը պէտք է իր աշա-

կերներին սովորեցնի աւելի խնայելի կերպով գետինը մշակել, հողը պարարտեցնել, աւելի կատարեալ կերպով երկիրը վարել, սերմը ցանել, հունձը հնձել, աւելի աշուղակ կերպով զանազան պիտանի բոյսերը բուսցնել, մարդու և կենդանիների ժամանակը և ոյժերը խնայելով, համեմատաբար աւելի շատ արդիւնք արդիւնաբերել, սերմանածը և տնկածը աւելի լաւ խնամել և այլն:

Բայց մի և նոյն ժամանակ յայտնի է, որ Հայաստանը շատ բերրի երկիր է, որ հայը, թէև նահապետական ձևով է մշակութիւն անում, բայց շատ աշխատասէր է և իւրաքանչիւր տարի իր աշխատասիրութեան և երկրի բերրութեան շնորհով այնքան շատ է արդիւնաբերում բնական զանազան արդիւնքներ, որ իրան միշտ աւելորդ է մնում և այդ աւելորդը կամ խլւում է նրանից թիւրք հարկահան պաշտօնեայի ձեռքով դրամի փոխարէն, որ Հայաստանի հայը չունի, որովհետև չէ վա-

ճառահանում իր երկրի բերքը, կամ տարիներով փոսում է իր ամբարներում, որովհետև վաճառահանելու համար ճանապարհներ չը կան Հայաստանում:

Յայտնի է որ մի տարի սրանից առաջ Գերշման ատված դաւաւում հայերի ամբարների մէջ զիզված էր և փոսում էր այնտեղ հինգ տարվայ ցորենի պաշարը: Ո՞ր պէտք է տանէր Հայաստանցին իր բերքը,—վաճառահանութեան ոչ մի ելք չունի նա:

Ուրեմն դեռ շատ ժամանակ հարուստ Հայաստանին բաւական կը լինեն այն երկրագործական ձևերը, որ գործ է ածում ժողովուրդը: Ատարեբաւոր չէ երկրագործական միջոցները նշանակում է իզուր դժուարացնել Հայաստանցի մշակ ժողովուրդը: Նայնպէս էլ աւելի է արդիւնաբերում քան թէ կարող է ինքն սպառել կամ ուրիշ տեղ վաճառահանել: Ծայրայեղութեանը հասնել ոչ մի բանում չը պէտք է, թէթեւամիտ լինել ոչ մի գործում:

բայց երբ էր փոխում, այդ դժուար է որոշել, որովհետև նրա վրա նոր հագուստ երբէք չէր կարելի տեսնել:

Ինչը Պետրոս Մասիսեանը միջանասակ մարդ էր, հաստիկ, կրթիկ, փորը դուրս ընկած, դուրսը դէպի յետ թէքված, որ կարծել էր տալիս, թէ անհասարակ հենց իսկոյն կընկնի քամակի վրա: Գեմը կատարեալ զգոնային արտադրութիւն ունէր. ամենամ թշեղ նոյնպէս ուռած և կարկանդակ էին, որպէս փորը, վրը կարծ էր, իսկ խաւորմանն աչքերը խլւած էին թաւ յօնքերի տակ. անգամից զուրկ միշտ սափրած էր լինում: Մի մոլոգ-դեղին գոյն, որ յատուկ է մեծգոլական ցեղերին, ներկել էր նրա այնպիսի դէմքը, մինչև անգամ ականջները, նոյն դեղնութեամբ կարելի էր տեսնել և նրա աչքերի սպիտակուցի մէջ:

Պետրոս Մասիսեանը բայց զանազան տեսակ առեւտրական ձեռնարկութիւններից, մի և նոյն ժամանակ էր մի նշանաւոր վաճառու ամբողջ գաւառի մէջ: Այդ գործունէութեան մէջ նա որոշվում էր միւս վաճառուներից նրանով միայն, որ չը նայելով իր անաղին հարստութեանը, նա երբէք մի խոշոր դոմարներ միայն, զամով մէկին տօկոսով չէր տալիս, այլ բաց էր թողնում մանր գոմարներ միայն, սկսեալ հինգ ռուբլուց մինչև հարիւր ռուբլի, և առաւելապէս հաւատում էր գիւղացիներին: Այս պատճառով նրա պարտականները անթիւ էին: Մանր փոխառութիւնները այն նպատակով օգտուէին էր համարում նա, որ համ տօկոսը ծանր էր լինում, համ էլ, եթէ կորչելու վնասը, մի մեծ բան չէր: Իսկ գիւղացիներին հաւատում էր, որովհետև գիւղացին նրա կարծիքով ուսմիկ էր, ուրիշի փող ուտելը դեռ սովորած չէր. դրանց Մասիսեանը համարում էր իր զկաթնատու կովերը և այդ էր պատճառը, որ տօկոսը նրա ինչպիսի կորչում էր պարթ:

Ամեն անգամ, երբ մի գիւղացի յայտնվում էր նրա մօտ փողի համար, Մասիսեանը պէտք է տեսնէր զեկանար նրա ամբողջ պատմութիւնը, թէ ո՞վ է

նա, ում որդին, ումն արդիւնք հայր, մայր, որդիներ, կորսուցիչ, բաժանված են ապրում, թէ միտան, ինչպէս է կոչվում իւրաքանչիւրի անունը, ինչ կայք ունի և ծրուկը նրա գտնվում. կամ կատարելիք այս տեսակ հարցեր, թէ իր կեանքում ինչ տեսակ պարագայութիւններ է ունեցել, ինչ գործի մէջ յաջողվել է նրան, և ինչ գործի մէջ մեղաւոր է, և կամ այդ փողը, որ ուզում է, ինչ բանի համար պէտք է գործ դնէ: Երբ դիւրացին կը յայտնէր, թէ այս ինչ պէտքի համար է, օրինակ, եթէ տեսնու լինէր մի կոյն պիտի առնեմ,—նա կընկնէր եղանակով հարցաւորման հարցաւորման, թէ նրա այս ինչ հիւանդութիւնը ինչպիսի բժշկութիւն, ինչ ճար պէտք է անել, կըր կըր թարմ առջուտ ուտելիս փորը ուռնում է, ինչ ճար պէտք է անել զգարազո հիւանդութեան ժամանակ, կըրն որ տեսնու է լաւ լինում և այլն, և այլն: Իսկ նրան և փող առնել, անկարելի էր. նրա հարցաւորման ժամանակ իւրաքանչիւր չէր կարող չը կարելի:

Մի երկուց յայտնվեցաւ նրա տանը մի անծանօթ պարս, աղետաւ մազերով, խորշոմներով պատած դէմքով, մաշված, բայց բաւական մաքուր պահված հագուստով, և պահանջում էր մի գոմար բամբակի առեւտուրի մէջ գործ դնելու համար: Դա այն անաղիցակ թշուառներից մէկն էր, որ կեանքի մէջ իր արդարութեան և ճշմարտարարութեան զօր է դառնում, և չը կարողանալով մարտել տիրող անուղղութեան հետ, ամեն գործի մէջ խաբվում է: Որովհետև կըր կեանքի մէջ մարդկանց յարաբերութիւնները ապականված են լինում, այն ժամանակ բարոյական խելքը կորցնում է իր նշանակութիւնը, կըր աւելի խորամանկութեան և խաբէյութեան պահանջ կայ: Այս տեսակ մարդիկ միշտ զանգուստում են բախտի վրա, բայց մի և նոյն ժամանակ յոյսն էլ ձեռքից չեն թողնում, թէ մի օր հարստանալու են,—ամեն գործի մէջ խրվում են, ամեն բան փորձում են, բայց միշտ անիրաւ բախտը նրանց հակառակում է...

Պարոնը ընտրել էր երկուս Մասիսեանի հետ տեսնելու համար և կել էր նրա տանը, որովհետև խառնութեամբ նրա հետ երկուս խօսել չէր կարելի: Ազան միշտ քաղաքավարի էր դէպի այս տեսակ հիւրերը, մանաւանդ կըր խնամում էր, թէ փողի համար են կել:

Մասիսեանը մտնակ էր իր տնեակում, ծալպատիկ նստել էր տախտի վրա, նեղ լուսամուտի հանդէպ, որ մի փոքր զովապայ խնդրոյ տօթից նրա մօտ դրած էր մի մեծ ամանով ջուր, սառուցը մէջը ձգած, որից շուտ շուտ խմում էր: Թէ խմելու սովորութիւն չունէր և տան մնացած անդամները խմում էին կամ գաղտնի, կամ կըր մի պատուելի հիւր էր պատահում: Նա նստել էր մի մաշված խալիպայի կտորի վրա համարեա թէ կիսամերկ դրութեան մէջ: Հագին ունէր արխաւուսի, կըրն որ տեսնու է լաւ լինում և այլն, լուրը միայն, որի հոճակները արձակած էին, և չայլի բացված օձիբից կըրնու էր լիտաւանդ կուրծքը: Եղբայրը և գուրկները նոյնպէս հանել էր, և մերկ ոտները մինչև սրունքները բաց էին: Միայն թանձր մորթի զղաղը նա պիտի ունէր, որ հին մարդերի սովորութեամբ, կըրէք չէր առնում գլխից, մինչև անգամ կելեղեցում կըր ժամանակ: Սենեակում մուկն էր, կըր անձանօթը ներս մտաւ, նա հրամայեց ճրագ վառել:

Մտնաօթը, գտնելով աղային մի ծիծաղելի դրութեան մէջ, մտածեց արդարացին նրա անքաղաքավարութիւնը, և սկսեց կըրնակել:

—Տօթից խնդրվում է մարդ, ամենեւին քամի չէ փչում, դուք լաւ էք արել, այսպէսով կարելի է յաղթել տաքութեանը:

—Ն, որդի, (Մասիսեանը ամեն մարդու որդի էր կոչում, ինչ հասակում և լինէր նա) պէտք է շնորհակալ լինել Աստուծուց, եթէ ամառվայ տօթը չը լինէր, գարնան պատուր չէինք հասկանայ, եթէ ձմեռվայ ցուրտը չը լինէր, այնպէս պատուր չէինք հասկանայ: Աստուած ամեն բան և լաւ և վատ է ատելով: Եւ չար և բարի է արել. դէ՞ չէրվայ խաւարի գէմ ցերեկվայ լոյսն է ստեղծել. այնպէս էլ, մէկին աղքատ է արել, մյուսին հա-

կուսակցութեան հետ և բացարձակապէս յայտնել է որ այդ անջատումը մշտնջենաօր չէ, այլ երբ իրան կը հարկաւորվի, նա իր ձեռքով մի նշան կանխ միայն, — և ազատափախեալը, պատժված և դարձեալ ներդու-թիւն ստացած մանուկներն պէս իր մօտ կը վազեն և լայն լինելով կրնին նրա զերկը...

Յուշխի Յին իշխան Բիւմարիկից ամփած ճառը ամեն կողմից նշանաւոր է: Նա ամեն տեսակ սօֆիզմներով աշխատում է ցոյց տալ թէ ինչ շարժումներով զրգոված նա ստիպ-ված է եղել ձեռք մեկնել առաջ իր համար ատելի եղած կղերական կուսակցութեանը: Նա հաւատացնում է որ երեւելի քաղաք ա կը թա կ ա ն կ ու ի ը (kulturkampf), սկսել է ոչ թէ ընդհանուր պրինցիպներով, այլ լեհական հարցից... Նա մի նոր գիւտ է, որ արել է այժմ պետական կանցիլեր:

Քայքայ և իրանք պ. պ. կղերականները, պէտք է խոստովանվեն, շատ չեն հաւատում իշխան Բիւմարիկի անկեղծութեանը և նայում են կառավարութեան հետ իրանց նոր բարե-կամութեան վրա, որպէս մի ժամանակաւոր և անցողական երեւոյթի վրա: Նրանք շատ զգոյշ են դարձել:

Սեպտեմբեր ամսին լինելու են նոր ըն-տրութիւնները գերմանական պարլամենտի մէջ: Առաջադիմական կուսակցութիւնը ար-դէն հրատարակել է իր պրոգրամը ընտրու-թիւնների համար: Նա ասում է որ այժմ, երբ պահպանողական և կղերական կուսակ-ցութիւնները իրանց մէջ դաշն են կապել, հարկաւոր է որ և բոլոր ազատամիտ կու-սակցութիւնները, ինչ զոյնին և պատկանէին նրանք, միանային Գերմանիայում միացած սահմանադրութեան վերջին նշոյնները պաշտ-պանելու համար: Հարկաւոր է, ասում է ա-ռաջադիմական կուսակցութիւնը, մի արդէն զննել այն կամայականութեանը, որ հետզհետէ սպառնում է օրէնսդրութեանը և վարչու-թեանը: Անշարժ և առաջադիմութեանը թշնամի կղերականները, ատում են առաջա-դիմականները, զինաւորվում են, որպէս զն իրանց ձեռքը գցեն եկեղեցին և դարձը-բիւրօրկառտիան, այսինքն ծառայողների դասը,

թշնամական կերպով է վերաբերվում դէպի այն բոլոր օրէնքները և վարչական վերա-նորոգութիւնները, որոնք նոր են մտցրած Գերմանիայում, այն ինչ, ընդհակառակն, հարկաւոր կը լինէր նպատակ այս նոր մտ-ցրած բարեփոխումների երկրի մէջ արմա-տացնելուն և զարգացնելուն:

Մի և նոյն ժամանակ ցաւալի է ասել որ սոցիալիստները Գերմանիայում հետզհետէ աւելի և աւելի ոյժ են ստանում, չը նայելով բոլոր հայածանքներին: Նրիւն ամեն սրանց առաջ Բիւմարիկի մէջ լրացուցիչ քննար-թիւններում ընտրվեցաւ որպէս պատգամաւոր սոցիալիստների կուսակցից Հապենկելներ: Նա նրա համար, իսկ ազատամիտների դէմ դուռ-արկոյններ կղերականներն էին, որովհետեւ նրանք շատ չեն հաւատում Բիւմարիկի ան-կեղծութեանը դէպի իրանց կուսակցութիւնը:

Այդ ընտրութեան ժամանակ ազատամիտ կուսակցութեան բոլոր կանդիդատները յաղ-թվեցան:

ՖՐԱՆՍԻԱ

Այս օրերս Փարիզում ծիւր-Կրէմլին նախա-գահութեամբ կայացաւ կարիքների խորհուր-դը: Զը նայելով որ պ. Լըպլըր շտապելով եկաւ Սակրից այն պիտաւորութեամբ որ մասնակցէ կարիքների խորհուրդին, այնու ամենայնիւ խոր-հրդականների թիւը շատ մեծ չէր: Նա բար-կացած էր այս անգամ միայն չորս միջնորդ-ներով: Դրանք էին արաբներն զործերի, ար-զարագատութեան, ներքին գործերի և ծովա-լին միջնորդները: Նոյն ըստ ինքեան հասկա-նալի է, որ այդպիսի վոքթրաթիւ ժողովում մի այնպիսի առանձին աչքի ընկնող հարց չէին կարող վճռել: Հետեւապէս և նրանք զբաղվե-ցան օրական հարցին վերաբերեալ մի քանի թեթեւ խնդիրներով, և զլինա որպէս նահան-գային ընդհանուր խորհրդարանի վիճարանու-թիւններով:

Դարձեալ չը համոզվեցաւ, և առանց ուշադրու-թիւն դարձնելու նրա խօսքերին, ասաց կիսըր-
— Թէ բոլիչի եւ ուղում, էր իւրանդութեան բը-
ժիչը եւ եւ. գնա, մի քանի զուլու տոն լաւ խո-
րովոր, վրան աղ անիւր, սուր թոճ ուտէ, կուրծքը
կը փափկացնէ, էլ չի հազար: Գու չես լինանում,
որ ես հազարիս միշտ էրգէս եմ անում:

— Քո հազը ուրիշ է, նրանք ուրիշ, պատա-
խանց կլինը:
— Տո, ինձ բան եւ սովորացում, ինչպէս թէ
ուրիշ է, հազը—հազ է. հազով մեար չի մեռնի,
քան տարուց աւելի է, որ ես հազում եմ, ինչու
չեմ մեռնում:

Գարձեալ զեռա, դարձեալ իր ձեռքով կէտիցն էր
նայում աղան իր դատեր իւրանդութեան վրա,
երբ հազը նրա ձեռքով զիստ չէր տալիս, և խոր-
ված տոն ուտելով հանգստանում էր, ուրիշն զըս,
ակը համար ինչ իրաւունք ունէին ուրիշ դարձու-
ների վրա մտածելու. երբ հազից նա չէր
մեռնում, աղիւն էլ իրաւունք չուներ մեռնելու...

Տիկինը պիտեալով իր ամուսնի յանգստութիւնը,
առանց երկար խօսելու, թողնց նրան և մշտցած
դուրս եկաւ: Նա իմացաւ, որ Ստեփանը արդէն
գնացել էր բժշկին բերելու, այժմ սղորակել կլինը
մտածում էր ոչ այդքան դատեր մասնաւոր մասին,
որքան այն խոսքովեան մասին, որ այժմ կա-
տարվէր բժշկի պատճառով:

Կնոջ դուրս գնալուց յետոյ կրկին վերադարձաւ
Ստեփանին սրտի խաղաղութիւնը, որպէս թէ
ոչինչ չէր պատահել, և կրկին իր սովորական սառն
և հանդիստ տրամադրութեան մէջ նա դարձաւ դէ-
պի անծանօթ պարտնը, և ասաց նրան:

— Ընտրվաւ են ասել, որ զինքը ծանր երկար կը
լինի, բայց խելքը—կարծա, ոչինչ չեմ կարող հաս-
կացնել դրանց:

Անծանօթը ոչինչ չը խօսեց:
— Ստեփանի պէս եկաւ, մեր խոսակցութիւնը
կարեք, ասաց աղան:— Ինչ էլինք խօսում:

— Գուք խօսում էիք, թէ ինչպէս պէտք է 1 1/4
ֆունտի ծանրութիւն ունեցող աղիւսի կտորը գործ

Այդ խորհրդում պ. Լըպլըր ներկայացրեց
այն որոշումները, որոնք իրադրծվել էին նա-
հանգական ժողովներում, և որոնք, հաղոր-
դված էին միջնորդին մի քանի նահանգների
կուսակցութիւնից: Բայց այդ որոշումներն այնքան
անբաւականացուցիչ ու սեղմված էին, որ
նրանք, չը նայելով որ վերաբերում էին ներկայ
քաղաքականութեան յուզիչ խնդրին, այսինքն
Ֆէրրիի հոգաւոր Դորոք յօդուածին, այ-
նու ամենայնիւ նրանք չը գրաւեցին խորհր-
դարանի ուշադրութիւնը:

Այժմ Ֆրանսիական քաղաքականութիւնը
բացառապէս զբաղված է Ֆէրրիի Դորք յօ-
դուածին տպու իր դրական կամ բացասական
բուէն. մինչև այժմ դեռ շատ քիչ կարծիք-
ներ կան յայտնված, այնպէս, որ դրանց վրա
հիմնվելով դեռ ոչինչ հաստատ եղբակացու-
ցութիւն չէ կարելի կազմել:

Անցեալ օրերս պ. Վարդիսիպոսն էնի կու-
սակալն սուած մի խնջոյքի մէջ մի նշա-
նաւոր ձեռ խօսեց, որի մէջ նա մանրամա-
բար յիշեց պարլամենտի անցեալ նխտերի
գործունէութիւնը և նրանց բուէնարկութիւն-
ները. յետոյ նա յիշեց թէ ինչպէս յետադէմ
կուսակցութիւններն ամեն ջանք ի գործ էին
դնում զանազան արգելքներ դնել Ֆէրրիի օ-
րէնքների առաջ: Սրանով յետադէմ կուսակ-
ցութիւնները ձգտում էին պահպանել բարձ-
րագոյն ուսման աւանդական ձեւը, որը նրանք
կղերականների հետ միասին նուիրական են
համարում, և այդ այն պարզ պատճառով,
որովհետեւ ուսման այդ ձեւը ձեռնառու է նը-
րանց շահերին ու նպատակներին:

Քայքայ կառավարութիւնը այս բոլորը հաս-
կանում է, և յոյս ունի որ համարեն երկրի
օժանդակութեամբ նա կը լսի թշնամիների
ձեռքից այն սուրը, որ պատրաստվում է մի
օր նրան սպանելու:

«ՄՇԱԿԻ» ՀՅՈՒԱԳԻՐՆԵՐ

ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵՆԻՑ

Ա. ՊԵՏԵՐՔՈՒՐԳ, 16 օգոստոսի: Պետական
բանկի 5% տոմսակը առաջին շրջանի արժէ

ածել մէկ ֆունտի տեղ լստբակ գնելու ժամա-
նակ:

— Էա, այդ էի ասում, իմա թեղ մի բան պատ-
մում:

Նա պատմեց, թէ ինքը մի ժամանակ մետաքսի
առեւտուր ունէր Նուսիի, Կարիի և առհասարակ
Լեզգիստանի կողմերում. ժողովուրդը այն աստի-
ճան միամիտ, վիճար և անփոյթ էր, որ ամենկին
հասկացողութիւն չուներ չափերի կամ կշիւնների
վրա: Այն ժամանակը մի պողոտայի ժամանակ էր
և ինքը այն ժամանակ կարողացաւ գնել իր հա-
րստութեան հիմքը Վարդիի ոչխարի խելք ունէին,
բայց հիմա... հիմա բոլորն էլ աստանայացելը
էին... Գնում էր գիւղերում մետաքս հաւաքելու.
մետաքսը այն ժամանակ նոյն պոճէքն ունէր, ինչ
որ ունի այժմ բամբակը: Ինքը ունէր մի հրաշալի
կշեռք, որ միշտ իր հետ էր ման անում, որովհետեւ
կշեռքը իրանցիկ մտ կշեռք գտնել դժուար
էր: Կշեռքը իսկապէս մի հասարակ կշեռք
էր, փայտեայ լծակով, յարդից հիւսած լիւ-
թիւնով (շմար), որ կախված էին լծակից կաշուց
չինած փոփելով, բայց նա ունէր իր մէջ մի գաղտ-
նիք, որ, օրինակ, չորս ֆունտ ծանրութիւն ունե-
ցող մետաքսը կարելի էր նրա մէջ երկու ֆունտ
ծանրութիւն ունեցող քանի նեղ հաւասարացնել:
Այդ գաղտնիքը գտանվում էր կշեռքի լեղուակի
մէջ, որից բռնում և կշեռում են: Ինչուսկայն այն-
պէս էր յարմարեցրած լծակին, որ երբէ ձեռքը
դէպի քարի կողմը թէքէր, մետաքսը անհամարան
թիւթ կը գար, իսկ երբէ ձեռքը դէպի մետաքսի
կողմը թէքէր, մետաքսը անհամարան ծանր
կը գար: Ուրիշն զնորի կամքիցն էր կախված իր
կշեռքը այնպէս գործ անել, որ միշտ օրդուր իր
կողմը մնար: Գա մի հրաշալի կշեռք էր. մի ա-
ղուցիցի զով քանի քանի անգամ հինգ հարիւր
բուլբի էր տուել, որ առեւեր այն կշեռքը, և պատ-
րաստ էր հազար էլ ապուր, բայց Մասիսեանը չէր
ձախել, և մինչև այսօր էլ պահում էր իր մօտ,
և միշտ կը պահէ որպէս մի սրբութիւն, որովհե-
տեւ նրանից շատ զերեք էր տեսել...

95 բ. 12 կ., երկրորդ 93 բ. 25 կ., երրորդ
93 բ. 50 կ., չորրորդ 93 բ. 25 կ., ներքին
5% առաջին փոխառութեան տոմսակը արժէ
232 բ. 25 կ., երկրորդ 232 բ. 50 կ., ա-
րեւելեան առաջին փոխառութեան տոմսակը
արժէ 92 բ. 25 կ., երկրորդ 92 բ. 12 կ.,
երրորդ 92 բ. ասիկ 7 բ., 86 կ.: Տրամաա-
րութիւնը ամուր է:

Ա. ՊԵՏԵՐՔՈՒՐԳ. 18 օգոստոսի: Այսօր հա-
սաւ այստեղ կայտը. Ծանապարհին ահագին
բազմութիւն ժողովուրդի շնորհաւորեց նրա
գալուստը: Քաղաքը զարդարված է գրօշակ-
ներով:

Ա. ՊԵՏԵՐՔՈՒՐԳ, 18 օգոստոսի: Նվերական
լրագիրները հաղորդում են, որ Օսկար Թա-
գաւորը Քաղաքապետի Ժառանգին նուիրել է
Օլախի առաջին աստիճանի շքանշանը:

Ա. ՊԵՏԵՐՔՈՒՐԳ, 19 օգոստոսի: 18-ին յա-
ղիփաստից հեռագրում են Մոսկու, որ Նի-
ժնի-Նովոգորոլի կրէյտերի դատարկելը կա-
տարվեցաւ շուտ և կարգապահութեամբ. կա-
լանաւորվածներն իջան Սախալին առողջ և աշ-
խոյժ. չորս հիւանդ միայն յանձնվեցան, որոն-
ցից երեքը չարաբովում էին աչքացաւից:

Վ.Ի.Ն.Ն.Ս., 19 օգոստոսի (1 սեպտեմբերի):
Աւստրիական մասնաժողովը երկէ անցաւ Նո-
վո-Բապարի փաշայութեան սահմանը: Մաս-
նաժողովին 28 մարտուց բաղկացած թիւը-
բաց մի է սկօրում (պահպան գործեր) տըր-
վեցաւ:

Վ. ՊՈՒՆՍ, 19 օգոստոսի (1 սեպտեմբերի):
Բերլինի դաշնագրի 13-րորդ յօդուածում յիշ-
ված վարչական կանոնադրութիւններն արդէն
մշակված են և կը ներկայացվին նահանգա-
կան վարչական խորհրդարաններին: Հէնց որ
եւրոպական քաղաքականութիւնը դրանց մա-
սին կը տայ իր հաւանութիւնը, խաղոյն այդ
կանոնները կը սկսվին իրադրծվել Բաւարիա-
յում:

Խմբագիր—հրատարակիչ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՇԲՈՒՆԻ

Վերջացնելով իր կախարհական կշեռքի պատ-
մութիւնը, Մասիսեանը միտք բացատրել քարիկ
որովհետեւ թիւնը, որ այն ժամանակ գործ էին ան-
վում որպէս չափ: Կշեռքի որովքած քարիկ կամ
չափիւր չը կային, ասում էր նա, այլ քանս հաս-
տուածայ արժանիայ ամբողջ բուլբիստոց անձէթ-

ների ծանրութիւնը համարվում էր մի ընդունված
չափ. և ինքը միշտ ընտրում էր Կկատերի-
նայի ժամանակից մնացած անագին մանէթները և
նրանցով էր կազմում իր կազմում ծանրութեան
չափը: Ահա այն ժամանակն էին առատ հունձի
տարիները... մի գօլի համար պատում էին, թէ
շատ տեղերում իր ալ տան էր գործ անում
որպէս չափ, դնում էր կշեռքի մէկ թաթի մէջ,
իսկ միւսումը մետաքս էր անել տալիս, ասում էր,
թէ ոտս 5 ֆունտի ծանրութիւն ունի, և հուզի
էր տալիս սոր, որքան ուժ ունէր, և 5 ֆունտի
տեղ 10 ֆունտից աւելի մետաքս էր կշեռում... և
զօկերը այն ժամանակ հարստացան... հիմա ուր
են այն ժամանակները... գնացին... էլ յետ չեն
գալ... ով խելք ունէր, իր թեւը բռնեց... ով
խելք չուներ, միայն քայքայ...

Մասիսեանը պատմում էր այդ ամենը այնպիսի
մի հասարակ կերպով, կարծես թէ, խօսում էր
բոլորովին սովորական մի բանի վրա: Նա երա-
նութիւն էր տալիս անցեալ ժամանակներին, երբ
մարդիկ միամիտ էին, երբ կարելի էր խաբել նը-
րանց... Անծանօթ պարտնը լսում էր նրան, եր-
բեմն գլուխը շարժելով, վերջապէս ձանձարացաւ
նա, և վերկենալով, ասաց.

— Մնաք բարեաւ:
Նա հեռացաւ և նրա ետեւից Մասիսեանը ա-
սաց.

— Աւանակ...
— Աւանակ... կրկին իր մտքումը անծանօթը
և անյայտացաւ փողոցների խաւարի մէջ:

(Ար շարունակվի)

